

такъвзи часъ, въ такъвзи мѣсто приличаше сега евявянѣето на веселото лице на нѣкоя Фавнъ, койго да са подава измежду зеленитѣ тѣзи ластове или да чуйми леката стѣпка на нѣкоя горска нимфа която минава презъ най гѣстата шума на лѣса. Но нимфитѣ са възнесохъ отъ земята, Ипо, отъ когато боговетѣ създадохъ твою образъ.

Никой не е способенъ, коякото единъ любовникъ, за да снни ласкателствата най избилны, и въ увлеченіето на страстьта си да приема самото ласкателство за истина. Казвать че почитаніето което тосъ часъ слѣдува подиръ любовьта прави челоуѣцитѣ по благополучи отъ нея. Може да е истинно; струитѣ на фантазіята, на надеждата, на тщесавіето, изливаны засно въ сжщата рѣка връщатъ са на първыи си пѣтъ шомъ престане бурята на страстьта. Който е обладавъ отъ любовьта той живѣе сѣкога въ буря, докогато той е обладавъ отъ любовьта, докогасъ въ него нема нито армонія, нито редъ а слѣдователно нито постоянно благополучіе; като са измине бурята оставами очудены заради увлеченіето отъ което снн са етървали и обычаны еще, и са обычаны може бы, но несмы вече любовницы. По мое мѣніе има нѣкои несъвършенны благополучія, попредпочителны отъ съвършеннытѣ. Ако отнемешъ отъ сърцето желаніята, отнемашъ атмосферата отъ земята.

Стигнѣхъ вече при развалинытѣ и ги разгадахъ съ желаніе и любопытство, каквото изслѣдувами светытѣ домашны останкы на мѣстатата, дѣто сж живѣлы нашытѣ отцы. Помаяхъ са тамъ до като са поевн вечерницата на синето небе, и като са връщахъ къмъ града, бѣхъ вече помѣлчеливы, защото подъ мрака и подъ звѣздытѣ виждахъ са кото морны отъ безмѣриата взаимна любовь.

Въ тѣзи сжщата минута ги свари бурята която египтянцитѣ бѣше предвидѣлъ. Най напредъ грѣмове на молніи предизвѣстявахъ отъ далечъ близеката борба на стихіитѣ, и слѣдъ нѣколко минуты, гѣсты облацы са натрупахъ отъ горѣ имѣ цѣпены отъ безпрестанны бѣскавицы. Чудовищно са показва въ онѣзи климаты, внезапното поевяване на буритѣ, и не трѣба да са чудимъ за древноето суетвѣрія, което ги отдаваше на свѣрхчелоуѣческа сила. Едры дъждовны капкы падахъ отъ листоветѣ на расклоненытѣ надъ пѣта дървета, и тутакси бързо и искрометно слѣдуваніе отъ бѣскавицы замърчавашъ считѣ имѣ и са замѣнуваше отъ помрачна тѣма.

— Карай побърже, извика Главкъ на коняра, бурята са услава.

Коларьтѣ рѣвъ удари съ бича по катърытѣ, които потеглихъ